

Други страни в производството: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Преюдициални въпроси

1) Следва ли член 56, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с член 3, параграф 1 от Директива 96/71/ЕО ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която императивно предписва на възлагач орган да избира за изпълнители на обществени поръчки само предприятия, които — както и техните подизпълнители — при подаването на офертите писмено се задължат да заплащат на заетите в изпълнението на поръчката техни работници и служители минималната заплата, определена от държавата само за публични, но не и за частни поръчки, ако няма нито обща минимална заплата, установена със закон, нито общоприложим колективен трудов договор, обвързващ потенциалните изпълнители и евентуалните подизпълнители на поръчката?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос:

Следва ли правото на Съюза в областта на обществените поръчки, по-специално член 26 от Директива 2004/18/ЕО ⁽²⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 г. относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като тази на член 3, параграф 1, трето изречение от ЛТТГ, която императивно предвижда изключване от класирането на оферта в случай, че още при нейното подаване икономическият оператор не се задължи в изрична декларация за дадено действие, за което в случай, че поръчката му бъде възложена, той би бил задължен по договор и без да е дал такава декларация?

⁽¹⁾ ОВ L 18, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 29.

⁽²⁾ ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116.

Иск, предявен на 17 март 2014 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело C-124/14)

(2014/C 175/27)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: С. Cattabriga и М. van Beek)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

— да се установи, че като е изключила „ръководния“ персонал (тоест лекарите) от Националната медицинска служба от правото на максимална средна продължителност на работното време от 48 часа седмично, както и целия здравен персонал на същата Служба от правото на междудневна почивка от 11 последователни часа, без да се осигури на същия равностоен период за почивка като компенсация, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 3, член 6 и член 17, параграф 2 от Директива 2003/88/ЕО ⁽¹⁾;

— да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Членове 3 и 6 от Директива 2003/88/ЕО налагат на държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, от една страна, че всеки работник има право на минимална продължителност на междудневна почивка от 11 последователни часа за всеки период от 24 часа, и от друга, че средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа. Въпреки че дерогации от тези разпоредби не са напълно изключени, те са обусловени от точно определени условия.

При въвеждането в изпълнение на Директива 2003/88 италианският законодател е нарушил тези разпоредби, като е изключил всички медицински „ръководители“ от Националната медицинска служба от приложното поле на нормите, отнасящи се до максималната средна седмична продължителност на работното време, и целия здравен персонал на същата служба от правилата относно междудневната почивка.

По-конкретно, Комисията отбелязва, че, на първо място, в Италия всички лекари, работещи в Националната медицинска служба, са официално класифицирани като „ръководители“ в законодателството и в националните колективни трудови договори относно тази служба, без непременно да се ползват от управленски прерогативи или от самостоятелност по отношение на собственото им работно време. На второ място, италианските власти не са успели да докажат, че макар да е изключен от правото на междудневна почивка от 11 последователни часа, здравният персонал на Националната медицинска служба все пак се ползва, непосредствено след приключване на периода на работа, от подходящ период за непрекъсната почивка като компенсация.

⁽¹⁾ Директива 2003/88/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, глава 5, том 7, стр. 3).

Преюдициално запитване от Fővárosi Törvényszék (Унгария), постъпило на 18 март 2014 г. — Iron & Smith Kft./Unilever NV

(Дело C-125/14)

(2014/C 175/28)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Törvényszék

Страни в главното производство

Жалбоподател: Iron & Smith Kft.

Друга страна в производството: Unilever NV

Преюдициални въпроси

- 1) Може ли да бъде достатъчно за доказването на репутацията на марка на Общността съгласно член 4, параграф 3 от Директива 2008/95/ЕО ⁽¹⁾ за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (наричана по-нататък „Директивата“), посочената марка да има репутация в една държава членка, включително в случай, че заявката за регистрация на национална марка, срещу която е направено възражение въз основа на тази репутация, е подадена в държава, различна от посочената държава членка?
- 2) Може ли в рамките на териториалните критерии, използвани при разглеждането на репутацията на марка на Общността, да се прилагат изведените в практиката на Съда на Европейския съюз принципи относно реалното използване на марката на Общността?
- 3) Ако притежателят на по-ранна марка на Общността докаже репутацията ѝ в държави, обхващащи съществена част от територията на Европейския съюз, които са различни от държавата членка, в която е подадена заявката за регистрация на национална марка, може ли въпреки това от него да се изисква да представи и достатъчно доказателства по отношение на посочената държава членка?
- 4) При отрицателен отговор на предишния въпрос, може ли предвид особеностите на вътрешния пазар да се стигне до положение, при което интензивно използвана в съществена част от Европейския съюз марка да е непозната на съответните местни потребители и поради това спрямо тях да не е изпълнено другото необходимо условие за отказ на регистрация съгласно предвиденото в член 4, параграф 3 от Директивата, а именно да не е налице опасност от увреждане на репутацията или на отличителния характер от несправедливо облагодетелстване от тях? Ако това е така, кои обстоятелства трябва да докаже притежателят на марката на Общността, за да бъде изпълнено посоченото условие?

⁽¹⁾ Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 299, стр. 25).